Τὸ Οἰνοχώρι

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ «ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΟΙΝΟΧΩΡΙΤΩΝ ΠΑΡΝΑΣΣΙΔΟΣ»

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ Δ. Σ. ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
Διεύθυνσις: Σταδίου 51 (Β' ὄροφος — Γραφεῖον 10)

ΑΘΗΝΑΙ (Τ. Τ. 121)
Τηλ. 3214.871

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1975
Ἀριθμ. Φύλλου 19 — Δραχ. 1

Δυὸ εὔγλωττες ἐπιστολὲς πρὸς τοὺς Οἰνοχωρίτες

ΗΤΤΗΜΕΝΟΙ... ΚΑΙ ΝΙΚΗΤΕΣ...

Ὁ τέως Πρόεδρος τοῦ Χωριοῦ μας κ. Ἀθανάσιος Πουρνάρας, ἀπέστειλε πρὸς τὴν ἐφημερίδα μας τὴν κάτωθι ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν καὶ εὐχαρίστως τὴ δημοσιεύουμε. Ἐπίσης δημοσιεύουμε καὶ ἑτέρα ἐπιστολὴ τοῦ νεοεκλεγέντος Προέδρου κ. Ἰωάννου Παπαπαναγιώτου.

Κύριοι

Σὰν κάτοικος τῆς κοινότητας Οἰνοχωρίου καὶ Πρόεδρος αὐτῆς γιὰ μιὰ σειρὰ ἐτῶν, κατὰ τὴν τελευταία 10ετία, σὰς παρακαλῶ νὰ δημοσιεύσητε στὴν ἐφημερίδα τοῦ Συλλόγου «ΟΙΝΟΧΩΡΙ» τὰ κατωτέρω:

Κατὰ τὰς προχθεσινὰς ἐκλογὰς ὑπῆρξα ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους μαζὶ μὲ ἄλλους συγχωριανούς. Ἀνήκω εἰς τοὺς ἡττημένους. Αὐτὸ δὲν ἔχει γιὰ μένα ἰδιαίτερη σημασία. Ἡ ἐπιτυχία καὶ ἡ ἀποτυχία ἀνήκουν σ' αὐτοὺς ποὺ ἀγωνίζονται.

Σημασία ὅμως ἀποδίδω στοὺς ὑποπτους ἐπικριτὲς τοῦ ἔργου τῆς προεδρίας μου. Ἀπὸ τοὺς ἐπικριτὲς θὰ διακρίνω αὐτοὺς ποὺ μένουν στὸ χωριὸ κι' αὐτοὺς ποὺ μένουν καὶ σταδιοδρομοῦν στὰ ἀστικὰ κέντρα. Μὲ τοὺς πρώτους ἡ καθημερινὴ ζωὴ μᾶς προσφέρει διαδοχικὰ τόσον τὶς καλὲς σχέσεις ὅσον καὶ τὶς ἀναπόφευκτες ἀντιδικίες. Φαινόμενο ἀνθρώπινο, πανανθρώπινο. Ἀλλὰ μ' αὐτοὺς ποὺ μένουν στὰ ἀστικὰ κέντρα τί μᾶς χωρίζει; Διατί ἡ ἔλλειψη ἀντικειμενικότητος; Διατὶ αὐτὴ ἡ πανστρατειὰ κι' αὐτὸ τὸ μίσος ἐναντίον σὲ μᾶς ποὺ μιὰ ζωὴ ὁλόκληρη εἴμαστε αὐτοὶ ποὺ τοὺς καλωσορίζουν καὶ πρόθυμοι νὰ τοὺς ἐξυπηρετήσουμε γιὰ τὰ ἐδῶ προβλήματά τους;

Τοὺς θέλαμε, ὅλους φίλους, ἀλλὰ ἂν δὲν τὸ θέλουν, τουλάχιστον γιὰ τοὺς καλοὺς συγχωριανοὺς ποὺ ἂν δὲν προσφέρουν τίποτα ἄλλο, γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χωριοῦ, τὸν κ-λὸ λόγο γιὰ ὅ,τι γίνεται καλὸ στὸ χωριό μας ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἡ μόνη ὀργανωμένη παρουσία τους στὸ χωριὸ τὴν ἡμέρα ποὺ γίνονται οἱ κοινοτικὲς ἐκλογὲς καὶ μὲ πολιτικὴ τοποθέτηση εἶναι ὅ,τι περισσότερο μπορεῖ νὰ θλάψη. Τὸ χωριό μας μικρὸ μᾶς χρειάζεται ὅλους ἀγωνιστές. Ἡ διαίρεση ποὺ μεθοδικὰ ὀργανώνεται ἡ ἐνισχύεται ἀπὸ τὸ κέντρο θὰ δώση τὴν χαριστικὴ βολὴ στὴν κοινότητά μας. Ἐγὼ καὶ οἱ συνεργάτες μου ζητήσαμε τὴν συνεργασία μὲ ὅλους. Δὲν τὴν δέχτηκαν. Προχώρησαν στὴ διαίρεση καὶ στὴν νίκη τὴν ὁποία τοὺς προσέφερε ἡ πρωτεύουσα. Ἐμεῖς οἱ ἀποτυχόντες τοὺς εὐχόμεθα καλὴ ἐπιτυχία. Θὰ εἴμαστε εὐχαριστημένοι ἐὰν κάνουν ὄχι περισσότερα ἀπὸ ἐμᾶς, ἀλλὰ ὅσα καὶ ἐμεῖς. Τὸ εὐχόμαστε μὲ ὅλη μας τὴν καρδιά.

Θὰ ἦταν παράλειψη νὰ μὴ σημειώσουμε τί ἔκανε τὸ Συμβούλιό μας στὴν θητεία του, γιὰ νὰ ὑπάρχη καὶ μιὰ σύγκριση μὲ τοὺς διαδόχους μας, ποὺ προσδοκοῦμε νὰ μᾶς ξεπεράσουν σὲ ἔργα δημιουργικά.

Αὐτὰ ποὺ τὸ δικό μας Συμβούλιο, μὲ τὴν συνδρομὴ τῶν φίλων τοῦ χωριοῦ ἐπραγματοποίησε, εἶναι τὰ κατωτέρω:

α) ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΙ

1. Διάνοιξη — Κατασκευὴ — Ἐπίστρωση Ἐπαρχιακῆς ὁδοῦ Οἰνοχωρίου — Καλοσκοπῆς.
2. Διάνοιξη — Κατασκευὴ — Ἐπίστρωση Ἐπαρχιακῆς ὁδοῦ Οἰνοχωρίου — Σκλήθρου.
3. Διάνοιξη — Κατασκευὴ δασικῆς ὁδοῦ Οἰνοχωρίου — Ἁγίου Βασιλείου.
4. Ἀνασκευὴ — τεχνικὰ ἔργα — Ἐπίστρωση ὁδοῦ Οἰνοχωρίου — Πύργου.
5. Κατασκευὴ τῆς μεγάλης κοινοτικῆς Πλατείας — τσιμεντόστρωση, ἀναβαθμίδες κλπ.
6. Διαμόρφωση μεγάλου χωραφιοῦ ἐκκλησίας.
7. Διαμόρφωση Πλατείας Ἐκκλησίας — Ἐπίστρωση — τοιχεῖα
8. Διάνοιξη — Κατασκευὴ — Τσιμεντόστρωση ὅλων τῶν κεντρικῶν κοινοτικῶν δρόμων.
9. Κατασκευὴ τῶν κατωτέρω ἀρδευτικῶν αὐλακιῶν
   — Δίκτυο αὐλακῶν ἐντὸς τῆς περιοχῆς χωριοῦ
   — Δίκτυο περιοχῆς Γωνιᾶς
   — Δίκτυο Περιοχῆς Βάλτου — Ἰσιώματα
   — Δίκτυο περιοχῆς Ζερέλια
10. Κατασκευὴ ποτίστρας εἰς Νεράκι
11. Ἐπέκταση κοινοτικῆς δεξαμενῆς ἀρδεύσεως

β) ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ

1. Δικτύου ἡλεκτροφωτισμοῦ ΔΕΗ
2. Δικτύου ἡμιαυτομάτου ΟΤΕ

γ) ΜΕΛΕΤΑΙ

Συνετάχθηκαν μελέτες γιὰ τὰ κατωτέρω ἔργα:

1. Μελέτη κατασκευῆς τουριστικῆς ὁδοῦ Πύργου - Οἰνοχωρίου.
2. Μελέτη γιὰ τὴν διαμόρφωση τοῦ ὁδικοῦ κόμβου Οἰνοχωρίου — Σκλήθρου — Καλοσκοπῆς καὶ τῶν γύρω αὐτοῦ χώρων.

Μὲ πολλὰς εὐχαριστίας διὰ τὴν φιλοξενίαν

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΟΥΡΝΑΡΑΣ

Ὁ νεοκλεγεὶς πρόεδρος τῆς Κοινότητος Οἰνοχωρίου ἀπέστειλε στὴν ἐφημερίδα μας τὴν ἀκόλουθη ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν καὶ εὐχαρίστως τὴν δημοσιεύομεν:

Ἐν Οἰνοχωρίῳ τῇ 1 - 4 - 75

Ἀγαπητοί μου Συγχωριανοί,

Σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ μὲ τιμήσατε μὲ τὴν ψῆφο σας στὶς τελευταῖες κοινοτικὲς ἐκλογὲς καὶ μὲ ἐκλέξατε Πρόεδρο τοῦ χωριοῦ μας.

Νομίζω πὼς ἔχω καὶ τὴ δύναμη καὶ τὴ θέληση γιὰ νὰ γίνη τὸ χωριό μας καλύτερο ἀκόμη ἀπὸ ὅ,τι εἶναι.

Χρειάζομαι, ὅμως, καὶ τὴ βοήθεια καὶ τὴν καλὴ θέληση ὅλων τῶν Οἰνοχωριτῶν ὁπουδήποτε κι' ἂν μένουν.

Ὁ συνδυασμός μου ποὺ πλειοψήφισε στὶς ἐκλογὲς δὲν ἔχει ἀντιπάλους, οὔτε προσωπικὰ μὲ κανέναν.

Σκοπός μας εἶναι νὰ προσθέσουμε ὅσο εἶναι δυνατὸν περισσότερα σὲ ὅσα ἔχουν γίνη μέχρι σήμερα στὸ χωριό μας. Γι' αὐτὸ θὰ ἀκοῦμε πάντοτε μὲ προσοχὴ τὴ γνώμη ὅλων τῶν συγχωριανῶν γιὰ ὁποιοδήποτε ζήτημα. Καὶ νὰ εἶστε βέβαιοι ὅτι θὰ γίνεται ἐκεῖνο ποὺ εἶναι τὸ πιὸ καλύτερο γιὰ ὅλους.

Σᾶς εὐχαριστῶ

Ἰωαν. Γ. Παπαπαναγιώτου

Ὁ Σύλλογος Οἰνοχωριτῶν Παρνασσίδος

Σᾶς εὔχεται

ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

ΔΩΡΕΑΙ - ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ - ΕΝΙΣΧΥΣΕΙΣ

Ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Αἰκατερίνης

Ἡ ἀνταπόκριση τόσον τῶν Οἰνοχωριτῶν ὅσον καὶ τῶν φίλων τοῦ χωριοῦ μας, στὴν πρόσκλησή μας, νὰ προσφέρουν τὸν ὀβολόν τους γιὰ τὴ γενικὴ ἀνακαίνιση τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωριοῦ μας Ἁγίας Αἰκατερίνης, ὑπῆρξε ὁμολογουμένως συγκινητικὴ καὶ ἀρκετὰ ἀποδοτική. Γιὰ τὸ θεάρεστο αὐτὸ ἔργο, οἱ κάτωθι προσέφεραν τὰ ἑξῆς χρηματικὰ ποσά:

Ἠλίας Ἀπ. Ρούλιας	30.000
Κων. Ἀπ. Ρούλιας	6.500
Σπύρος Ἀρ. Πολίτης	5.000
Ἰωάννης Σπ. Πολίτης	4.000
Ἀθανάσιος Δ. Κασβῆς	3.000
Γεώργιος Β. Πουρνάρας	2.500
Ἰωάννης Γ. Ρούλιας	2.000
Εὐθύμιος Ἀπ. Ρούλιας	2.000
Νικ. Π. Καψαμπέλης	2.000
Ἠλίας Δ. Κασβῆς	2.000
Κων. Ἀναστασόπουλος	2.000
Σούλα Δ. Παπαπαναγιώτου	2.000
Ἀθαν. Δ. Παπαπαναγιώτου	2.000
Ταξ. Κουτρούμπας (Καστέλια)	1.700
Λουκᾶς Ἀθ. Παπαϊωάννου (Καστέλλια)	1.500
Χρ. Π. Ρούλιας (Ἡράκλεια)	1.500
Ἀθανάσιος Ἰωάν. Ρούλιας	1.000
Γιαννούλα Ἀθ. Κριαρᾶ	1.000
Ἰωάν. Ἀπ. Σταθόπουλος (Κωσταλέξι)	1.000
Γεώργιος Σπ. Κανιανίτης	1.000
Ἀθ. Στ. Παπαπαναγιώτου	1.000
Παν. Δ. Παπαναγιώτου	1.000
Παν. Θ. Παπαπαναγιώτου (ἱερεύς)	1.000
Ἀθ. Θ. Παπαπαναγιώτου	1.000
Παναγ. Γ. Ρούλιας	1.000
Δημ. Π. Τσατσαρώνης	1.000
Βασ. Γ. Τζαβάρας	1.000
Ἰωάννης Μαραβέλης	1.000
Παν. Ἀθ. Παπαπαναγιώτου	1.000
Δημ. Π. Παπαναγιώτου	1.000
Λουκᾶς Ἀγοριανίτης (ἰατρός)	1.000
Νικόλαος Ἀπ. Ρούλιας	1.000
Νικόλαος Ἰωαν. Ρούλιας	1.000
Αἰκατερίνη Παναγ. Παπαπαναγιώτου (Ἀμερική	1.000
Ἰωάν. Δ. Παπαπαναγιώτου	1.000
Δῆμος Σόλιας	1.000
Βασ. Καλαμαρᾶς	1.000
Νικόλαος Κλάδης	1.000
Κούλα Κασβῆ	600
Σπύρος Ἰωαν. Γαλάνης	600
Χρῆστος Παπαδῆμας	500
Κωνστ. Σπ. Πολίτης	500
Χρῆστος Π. Ρούλιας	500
Δημ. Ἰωαν. Κοτσιμπὸς	500
Ἀθαν. Μαρτάκης	500
Ἄννα Τσακωνίτου	500
Ἀσημάκης Χρ. Χαμηλὸς	500
Εὐγενία Δ. Ρούλια	500
Ἀθαν. Δ. Παπαπαναγιώτου	500
Ἰωαν. Γ. Ρούλιας	500
Ἰωαν. Π. Παπαπαναγιώτου (ἰατρὸς)	500
Χρυσόστομος Καρβούνης	500
Εὐαγ. Π. Παπαυγέρη	500
Χρῆστος Μούτσιος	500
Μαρία Ἰωαν Νίκα	300
Παναγιώτης Σπ. Ρούλιας	300
Εὐαγ. Π. Παπαναγιώτου	300
Ἄγγελος Ἀποστολόπουλος	200
Ἰωαν. Χρ. Σταθόπουλος	200
Μαγδαληνὴ Ν. Ζυγούρη	200
Βασ. Κ. Ἀποστολοπούλου	200
Παν. Κυριαζῆς (Καστέλλια)	176
Παναγιοῦ Ἀθ. Παπαυγέρη	150
Ἑλένη Ἀθ. Μαρτάκη	100
Δήμητρα Ἀθ. Ρούλια	100
Βιολέτα Σταθοπούλου	100
Ἀσήμω Τσουλάνα	50
Βασ. Δημ. Κασβῆ	50

Ὑπὲρ ἀνακαινίσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου

Περικλῆς Κοτσιμπὸς	1.000
Μίτσα Ἰ. Ἀποστολοπούλου	1.000

Ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου

Κούλα Κ. Ρούλια	500
Δημ. Ἀπ. Ρούλιας	500
Κανέλλα Δ. Ρούλια	500
Σπυρ. Ἀθ. Ρούλιας	500
Εὐθ. Ἀπ. Ρούλιας	500
Ἰωάννης Εὐ. Ρούλιας	300
Ἠλίας Δ. Κασβῆς	240
Γεώργιος Β. Ρούλιας	220
Σούλα Ἀθ. Παπαπαναγιώτου	200
Δέσποινα Σπ. Ρούλια	200
Παναγ. Κ. Παπαπαναγιώτου	100
Λούλα Π. Παπαπαναγιώτου	100
Ἀθαν. Δ. Παπαπαναγιώτου	100
Γεώργ. Β. Πουρνάρας	100
Ἀθαν. Στ. Παπαπαναγιώτου	100
Κων. Ἀπ. Ρούλιας	100
Ἀθαν. Θ. Παπαπαναγιώτου	100
Παναγ. Γ. Ρούλιας	100
Ἰωάννης Ν. Μαραβέλης	100
Παν. Δ. Παπαπαναγιώτου	100
Γεώργιος Παν. Ρούλιας	100
Βασ. Σταθιᾶς	100
Δημ. Ἀθ. Παπαπαναγιώτου	100
Παναγ. Θ. Παπαπαναγιώτου	100
Ἀνθ. Ἀθ. Παπαπαναγιώτου	100
Νικολ. Ἀπ. Ρούλιας	75
Αἰκατερίνη Ν. Ρούλια	75

Ὁ εὐσεβὴς Χριστιανὸς
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΟΛΥΧΡΟΝΟΣ

Ὁ Γεώργιος Πολύχρονος δὲν ἔλκει τὴν καταγωγή του ἀπὸ τὸ χωριό μας. Σιδηρουργὸς στὸ ἐπάγγελμα ζοῦσε σ' αὐτὸ ἐργαζόμενος τὴν τέχνη του ἐποχιακά, στὰ πρὸ τοῦ πολέμου χρόνια.

Πέρασαν τὰ χρόνια, ὁ πολύχρονος ἔζησε καὶ ζεῖ στὴν πρωτεύουσα τοῦ Νομοῦ μας τὴν Ἄμφισσα. Συνταξιοῦχος ἐπισκέφθηκε πέρυσι τὸ χωριό μας. Συναντήθηκε μ' ὅσους ἀποζοῦν ἀπὸ τὴν παλιὰ γενιά. Θυμήθηκε ξανὰ τὰ παλιά, ἀνθρώπους, ἱστορίες, συμβάντα. Μὰ προπαντὸς θυμήθηκε τὴν προστάτιδα τοῦ γωριοῦ μας τὴν ΑΓΙΑ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ. Σ' αὐτὴ εἶχε πολλὲς φορὲς προσευχηθεῖ, νέος τότε, γιὰ νὰ βρῆ τὸ σωστὸ δρόμο τῆς ζωῆς. Σ' αὐτὴ σήμερα ξανὰ προσκυνητὴς προσέφερε ἀπὸ τὶς μικροαικονομίες του γιὰ τὴν ἀνακαίνηση τοῦ σεπτοῦ ΝΑΟΥ ΤΗΣ.

«ΤΟ ΟΙΝΟΧΩΡΙ»
ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1975 — ΑΘΗΝΑΙ

Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΟΙΝΟΧΩΡΙΤΩΝ ΠΑΡΝΑΣΣΙΔΟΣ

Διευθυντὴς Συντάξεως
ΚΩΣΤΑΣ ΡΟΥΛΙΑΣ
Μενάνδρου 75 - Ἀθῆναι

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
ΒΑΣΙΛΗΣ ΡΟΥΤΖΟΥΝΗΣ
Βίκτωρος Οὐγκὼ 27 - Ἀθῆναι

Τὸ Δ.Σ. τοῦ Συλλόγου

Τὸ νεοεκλεγὲν Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ «Συλλόγου Οἰνοχωριτῶν Παρνασσίδος» συνεκροτήθη εἰς σῶμα ὡς ἑξῆς:

Γεώργιος Πουρνάρας, Πρόεδρος
Ἀθανάσιος Δ. Παπαπαναγιώτου, Ἀντιπρόεδρος.
Παναγιώτης Κ. Παπαπαναγιώτου, Γεν. Γραμματεύς
Ἀθανάσιος Στ. Παπαπαναγιώτου, Ταμίας
Κωνσταντῖνος Ἀπ. Ρούλιας, Μέλος.

Τὸ νεο Κοινοτικὸν Συμβούλιον Οἰνοχωρίου

Στὶς πρόσφατες Κοινοτικὲς ἐκλογὲς στὸ χωριό μας ἐξελέγη πρόεδρος ὁ Ἰωάννης Γ. Παπαπαναγιώτου καὶ Κοινοτικοὶ Σύμβουλοι οἱ: Παναγιώτης Τσατσαρώνης, Ἀθανάσιος Πουρνάρας, Ἀθανάσιος Ι. Ρούλιας καὶ Χρῆστος Χαμηλός.

Ἡ συγκοινωνιακὴ σύνδεσις Οἰνοχωρίου

Ὁ Νομάρχης Φωκίδος, κ. Ἰ. Ἀσήμης, μὲ ἔγγραφό του πρὸς τὸ Σύλλογό μας, μᾶς πληροφορεῖ ὅτι θὰ καταβληθῆ κάθε προσπάθεια νὰ ἐξυπηρετηθῆ τὸ χωριό μας συγκοινωνιακῶς.

Τὸν εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον του αὐτό.

Ἡ αὐτοματοποίησις τηλεφώνων Οἰνοχωρίου

Ὁ Ὀργανισμὸς Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος μὲ ἔγγραφόν του πρὸς τὴν ἐφημερίδα μας μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἔγινε «ἔναρξις τῶν ἐργασιῶν ἐπεκτάσεως τοῦ ἀστικοῦ τηλεφωνικοῦ διατύου Γραβιᾶς».

Ἐλπίζουμε πὼς στὸ πρόγραμμα αὐτὸ συμπεριλαμβάνεται καὶ τὸ τηλεφωνικὸ δίκτυο τοῦ χωριοῦ μας.

Ἐπανέρχεται στὴν Ἀεροπορία ὁ σμήναρχος ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΡΟΥΛΙΑΣ

Ἐπανέρχεται στὴν ἐνεργὸ ὑπηρεσία τῆς Ἀεροπορίας μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ σμηνάρχου ὁ συγχωριανός μας Ρούλιας Εὐθύμιος. Ἡ ἐπαναφορά του γίνεται ὕστερα ἀπὸ ἀπόφαση τοῦ εἰδικοῦ συμβουλίου Κρίσεως, τὸ ὁποῖον δέχτηκε ὅτι ἡ ἐξοδός του ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία ἔγινε λόγω ἀντιθέσεώς του πρὸς τὸ καθεστὼς τῆς 21ης Ἀπριλίου.

ΓΑΜΟΙ

Στὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ μας Ἁγία Αἰκατερίνη, ἔγιναν οἱ γάμοι τοῦ ἐπιχειρηματία Βασιλείου Ρουτζούνη μετὰ τῆς δικηγόρου Μαρίας Κουργέτα. Κουμπάρος παρέστη ὁ πολιτευτὴς Κωνσταντῖνος Ρούλιας. Τὸ κοινωνικὸν τοῦτο γεγονὸς ἔχει ἰδιαίτερη σημασία γιὰ τὸ χωριό μας γιατὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς νεονύμφους δὲν ἔλκει τὴν καταγωγήν του ἀπὸ αὐτό. Εἶναι ὅμως ἔνθερμοι φίλοι τοῦ χωριοῦ μας καὶ μὲ τοὺς γάμους τους θέλησαν νὰ συνδεθοῦν **στενὰ μαζί του,** τιμῶντας το μὲ τὸ πιὸ εὐχάριστο γεγονὸς τῆς ζωῆς τους.

Οἱ Οἰνογωρῖτες τοὺς εὐχαριστοῦν γιὰ τὴν τιμὴ αὐτὴ καὶ τοὺς εὔχονται δίον εὐτυχῆ.

ΠΕΝΘΗ

Ὁ ἐπισυμβὰς θάνατος τῆς Μαρίας Πολίτου (Παπαδιᾶς) προξένησε μεγάλη λύπη στοὺς συγχωριανούς μας. «Τὸ Οἰνοχώρι» ἐκφράζει τὰ θερμὰ συλλυπητήρια στοὺς οἰκείους της.

ΕΝΑ ΔΙΚΑΙΟ ΑΙΤΗΜΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΔΙΑΚΟΥ

Οἱ κραυγὲς ἀπογνώσεως, γιὰ δρόμο καὶ συγκοινωνία, δὲν εἶναι «προνόμιο» μόνο τῶν Οἰνοχωριτῶν. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν χωριῶν τῆς ὀρεινῆς Παρνασσίδας ἱκετεύουν, ἐκλιπαροῦν, ἀριωδίους καὶ μή, νὰ τοὺς λυπηθοῦν, νὰ τοὺς φτιάξουν ἕνα δρόμο ποὺ νὰ μποροῦν νὰ ἐπικοινωνοῦν μὲ τὸν ὑπόλοιπο πολιτισμένο κόσμο...

Στὴν ἐφημερίδα μας περιῆλθε ὑπόμνημα τῆς Ἀδελφότητος Ἀθανασίου Διάκου» (Ἄνω Μουσουνίτσα) «πρὸς τὸν ἐξοχώτατον ὑπουργὸν Δημοσίων Ἔργων κ. Χριστόφορον Στράτον». τὸ ὁποῖον δημοσιεύομεν μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ὁ κύριος Ὑπουργὸς θὰ εἰσακούσῃ τὸ παράπονό τους καὶ θὰ δώσῃ ἱκανοποιητικὴ λύση στὸ μεγάλο πρόβλημά τους.

Τὸ ὑπόμνημα ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν πρόεδρο τῆς «Ἀδελφότητος Ἀθανασίου Διάκου» κ. Νικόλαον Καραγιῶργον καὶ τὸν Γεν. Γραμματέα κ. Ἰωαν. Κωνσταντέλλον καὶ ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Κύριε Ὑπουργέ,

Τὰ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ διαμένοντα μέλη τῆς ἀδελφότητός μας, μᾶς ἐξουσιοδότησαν, νὰ ἀπευθυνθῶμεν Ὑμῖν διὰ τὴν ἐπίλυ-

Συνέχει στὴν σελίδα 4

Ἱστορίες τοῦ Χωριοῦ

ΠΑΣΧΑ, ΚΥΡΙΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ἴσαμε νὰ ξεκινήσουν οἱ μουσαφιραῖοι γιὰ τὴν Ἀθήνα, ὁ μπαρμπα - Νότης ὁ Τσεμπέρης τὸ εἶχε ἑτοιμο τ' ἀργί. Νοικοκύρης τοῦ λόγου του, τοὔπεφτε ἡ φροντίδα ἀπάνου καὶ τὸ ἀνάλαβε πρωΐ - πρωΐ. Τὸ πέρασε μαστορικὰ στὴ σούβλα, καὶ κεῖνο — ἕνα λαμιάρικο κορμὶ ὀκάξη κιλὰ — ἰσιώθηκε ἐνάμισυ μέτρο. Σφαγμένο ἀπὸ τὴν προηγούμενη μέρα, εἶχαν στραγγίξει τὰ νερά του κι ὅπως τὸ πύρωσαν τὰ κάρβουνα ἄρχισε νὰ σκορπάη κιόλας τὶς μοσχοβολιές του.

— Θὰ γίνη τοῦτο ὦ λουκούμι! μουρμούρισε ὁ Τσεμπέρης ἀπὸ μόνος του καὶ γύριζε μὲ τὸ ραχάτι τὴ σούβλα.

Μερακλῆς σὲ τούτη τὴν τέχνη δὲν ἔβαζε διάση. «Τὸ πρᾶγμα ποὺ δὲν ἁρπάζει, περονιάζεται: μέχρι τὸ κόκκαλο καὶ γίνεται μανούλα! ἦταν ἡ συνταγή του καὶ τὴν ἐφάρμαζε κάθε χρόνο. Φέτος ποὺ εἶχε καὶ τοὺς κουμπάρους ἀπ' τὴν Ἀθήνα ἦταν γι' αὐτόνε περισσὴ τιμή. ἀλλὰ καὶ διπλάσιο χρέος. Μὲς καὶ ἀποφασίσανε νὰ τοῦ στολίσουν τὸ πασχαλινὸ τραπέζι, ἔπρεπε νὰ τοὺς περιποιηθῆ ἀνάλογα, γιὰ νἄχουνε νὰ λένε.

— Μωρὲ θὰ φᾶνε αὐτοὶ καὶ τὰ δάχτυλά τους... ξανᾶπε στὸν ἑαυτόν του κι' ὅλο συγύριζε τὰ κάρβουνα νὰ πυρώνουν ὁλοῦθε.

Εἶχε ἀνέβει κι ὁ ἥλιος ἕνα μπόϊ. Γιορτινὸς κ' αὐτὸς σήμερα, εἶχε ἀποδιώξει τὰ σύννεφα καὶ πορευότανε καθαρὸς κι ὁλόλαμπρος. Καλόδεχτος τοῦτο τὸν καιρό, γαϊδόλαγε τὰ σπαρτὰ — σὰ νὰ τὰ κλώσσιζε στὸν κόρφο του — καὶ κεῖνα παινεμένα ἀπὸ τὴ χάρη τους, δέναν γιρλάντες μὲ τὸ δροσιό. Στὶς ξερολιθιὲς καὶ τὰ χερσώματα κάνανε τὸ δικό τους καὶ οἱ γουστιέρες. Ἀλλοπαριμένες ἀπὸ τὸ ξεμισύδιασμα τρεχαλοῦσαν μὲ σκέρτσο καὶ κάθε τόσο σταματοῦσαν νὰ κάνουν χάζι μὲ ζούδια: Κεῖνα σκαρφαλώνουν στὶς βλαστωσιὲς καὶ χάνουνε τὸν τορό τους ἀπὸ τὰ χρώματα τῆς παπαρούνας καὶ τὶς μυρουδιὲς ποὺ σκορπᾶνε παντοῦ.

Τούτη τὴ διαφορὰ τὴν καταλάβανε καὶ οἱ μουσαφιραῖοι, ὁ κύριος Ἀλέκος μὲ τὴν κυρία Βιδή. Ἅμα χορτάσανε τὸν ὕπνο τους, ξύπνησαν μ' ἀλαφρὸ κεφάλι καὶ μὲ πολλὴ ὄρεξη. Στὴν ἀρχὴ κόλλησαν ἐκεῖ δὰ στὸ κατώφλι καὶ χάζευαν γύρω τους τὸ καρτποστὰλ τοῦ χωριοῦ. Ὕστερα βάλθηκαν νὰ παλεύουν τὰ ρουθούνια τους, γιὰ νὰ βγάλουνε τὴ μπενζίνα τῆς Ἀθήνας καὶ νὰ μπάσουνε καθαρὸν ἀέρα. Εἶπανε δὲ καὶ τοῦτο: «Ἄχ τί τρέλλα ποὺ εἶναι»! καὶ ξεβγήκανε κατὰ τὸ γιούρτι νὰ συναντήσουν τὸ νοικοκύρη. Ἔτσι καὶ εἶδανε τὸ ἀρνὶ στὴ σούβλα τοὺς βάρεσε ταμπλᾶς κατακούτελα κι ἀρχίσαν τὸ παρλόϊσμα.

— Πώ! πώ! τί ἔχει νὰ γίνη! Πῶς τὸ ἀντέχεις ρὲ κουμπάρε καὶ δὲν τὸ τρῶς;

— Ἔννοια σας καὶ κόβουν τὰ δόντια μου! Σὰν ἔρθη ἡ πρεπούμενη ὥρα θὰ βάλουμε στοίχημα!

— Μὰ εἶναι νὰ λιποθυμᾶς... ἐπέμεναν στὶς τσιρίδες τους ἐκεῖνοι καὶ γυροφέρνανε.

Ἦτανε τώρα καὶ ἡ Ἄνοιξη. Ὅλο τὸ στρέμμα ποὺ ξανοιγότανε στὴ συνέχεια τῆς αὐλῆς, ἦταν πνιγμένο στὴν πρασινάδα καὶ μοσχοβόλαγαν τὰ χαμομήλια, οἱ καυκαλίθρες καὶ τ' ἀνθισμένα σφερδούκλια ποὺ βίβγλιζαν σὰν πολυέλαιοι.

— Ἡ πασχαλιάτικη μέρα φαίνεται: ἀπὸ τὸ πρωΐ... εἶπε τὴν κουβέντα της καὶ ἡ κυρὰ Νόταινα καὶ κουβάλησε δυὸ σκαμνιὰ γιὰ νὰ καθίσουν ὁ κουμπάρος μὲ τὴν κουμπάρα.

Ἐκεῖνοι, ὅμως, προτίμησαν νὰ στρώσουν μιὰ κουβέρτα, κι ἀφοῦ πέσαν ἀνάσκελα — κόντρα στὸν ἥλιο — ξεμουργελίζανε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, μπεχαρασμένοι ἀπὸ τὴν ὁμορφιὰ τοῦ τόπου. Στὸ πλάϊ τους ὁ Τσεμπέρης, μαρόνιαζε τὸ λαχταριστὸ σφαχτάρι ὥσπου νὰ γίνη κουκούλι, κι ὅλο συνδαύλιζε τὶς πυρωμένες κλιματσίδες, ποὺ μοσχομύριζαν κι αὐτές, κάτι σὰν μέντα καὶ τσέρυ.

— Ἔ, ρὲ πρᾶμα ποὖχω σήμερα! Τέτοιο τρυφερούδι ποὖναι αὐτό, ἄρχισε κιόλας νὰ ξεροσκάη...

Ὁλόγυρα ἀκουγόντουσαν κι ἄλλες φωνές, μπερδεμένες μὲ τρανζίστορ. Τέτοια λιόχαρη καὶ γιορτινὴ μέρα δὲν ἄντεχε κανεὶς γιὰ νὰ μείνη μέσα, κι ὅλοι οἱ χωριανοὶ εἶχανε πιάσει τὰ γιούρτια καὶ τὶς αὐλές, μαζωγμένοι γύρω ἀπὸ τὶς σούβλες: Ἀποδῶθε οἱ Μπρακατσαῖοι... ἀποκεῖθε οἱ Σουριελῆδες... πιὸ πάνου οἱ Πλατανιάδες... πέρα στ' ἀλώνια οἱ Κριτσέληδες... ὁλοῦθε ψιλοκάπνιζε τσίκνα καὶ καθὼς μπερδευότανε μὲ τὰ μυρώματα τῶν λουλουδιῶν, σουρχότανε ὅλο νὰ ρουφᾶς καὶ νὰ νοιώθης μέσα σου ἱπάλσαμο.

Δὲν ἀργήσαν νὰ στρωθοῦν καὶ τὰ πρῶτα τραπέζια. Ὄχι γιὰ τὸ ἐπίσημο φάγωμα. Ἔτσι γιὰ τοὺς λιανομεζέδες, ποὺ τραβᾶνε πολὺ κρασὶ καὶ κοντράρουν νὰ ποῦμε τὴν ὄρεξη, ἴσαμε νἄρθη ἡ ὥρα γιὰ τὰ χοντρὰ κοψίδια.

— Ἐκείνη ἡ οὐρά, σᾶμαι θέλει κορφολόγημα... ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζη τοῦτο τὸ σύστημα ὁ Τσεμπέρης. Μὲ τόση φωτιὰ ποὺ τὸ καίει, ἔχει περονιαστῆ καὶ γυρεύει κριτσιάνισμα.

— Ἄμ, κι οἱ μαγοῦλες δὲν πᾶνε πίσω! συμπλήρωσε ἡ κυρά του. Ξεχείλωσαν ἀπὸ τὸ ψήσιμο καὶ θέλουνε κλάδεμα.

Καρουμπαλιάστηκε τὸ πιάτο μὲ τέτοια. Γιόμισε πυραμίδα, κι ὅπως τὸ χαράκωνε ὁ Τσεμπέρης μὲ τὸ μαχαίρι, ἀναλίγωναν πιότερο τὴ μυρουδιά τους γιὰ νὰ σὲ πιάνη ζάλη. Δὲν ἦταν πιὰ νὰ τ' ἀντέξης καὶ τὰ πρῶτα ποτήρια τσούγκρισαν δυνατά.

— Ἄντε ρὲ κουμπάροι, Χριστὸς Ἀνέστη! ἔκανε τὴν ἀρχὴ ὁ νοικοκύρης.

— Ἀληθῶς Ἀνέστη! τοῦ ἀποκρίθηκαν οἱ ἄλλοι καὶ στρώθηκαν νὰ στομώσουν τὴν πεῖνα τους.

Μετὰ ἀπὸ τοῦτο τὸ πιάτο βγῆκαν κι ἄλλοι μεζέδες ἀπ' τὰ λαιμά, ἀπὸ τὶς ξεφλουδισμένες κριτσανίδες καὶ λίγο - πολὺ πῆρε τὸ πράμα στρώση. Ἀδειαζαν κανονικὰ τὰ ποτήρια καὶ οἱ φωνὲς πήρανε ζέσταμα ἀπὸ παντοῦ. Στὰ κοντινὰ γρασίδια, σκορπισμένα τὰ ζωντανὰ τοῦ χωριοῦ, κάναν κι αὐτὰ τὴν πασχαλιά τους. Ἡμέρα σὰν τὴ σημερινὴ δὲν γίνεται νὰ τὰ μποδίζης στ' ἀχούρια καὶ γκάριζαν τόνα μετὰ τὸ ἄλλο τὸν χορτασμό τους. Σιγουντάριζαν λὲς τ' ἀφεντικά τους, ποὺ ὅλη τὴν ὥρα μασούλαγαν ἀσταμάτητα καὶ λέγαν τὰ ἴδια λόγια.

— Ἄντε, Χριστὸς Ἀνέστη!

— Ἀληθῶς Ἀνέστη!

— Πίνε κουμπάρε! Κι ἐσὺ κουμπάρα μὴ τὸ φοβᾶσαι... Πράμα ποὺ μοσχομυρίζει δὲν βλάφτει.

— Μήπως κάνουμε καὶ τίποτα ἄλλο; Δυὸ ὧρες τώρα μασᾶμε!

— Τὰ παιδιὰ ποῦ εἶναι κυρά; τὰ θυμήθηκε ξαφνικὰ ὁ Τσεμπέργης.

— Βρίσκεις ἄκρη μὲ ταῦτα! τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Ἐκεῖθε σὲ κανὰ σπαρτὸ θὰ σπουρίζουνε. Ἀπὸ τὴ νύχτα ποὺ ἀρτυθήκανε ἔχουνε φάει τὰ μισὰ κουλούρια.

— Ἄμ, αὐτὸ παραπάει! συγχίστηκε κάπως ὁ Τσεμπέρης. Ἂν τὸ συνεχίσουνε ἔτσι θὰ φτιάξω κι ἐγὼ τὴ φάμπρικα τοῦ Τσαλαμπούρη.

Οἱ κουμπάροι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα δείξανε περιέργεια. Ἀφορμὴ γιὰ νὰ στρώσουνε κουβέντα, πρόσεξαν τὸν νοικοκύρη καλύτερα καὶ ρώτησε ὁ κυρ' Ἀλέκος.

— Καὶ ποιὰ ἦταν ἡ φάμπρικα τοῦ Τσαλαμπούρη;

— Χμ!... δίπλωσε κεῖνος τὰ χείλη του γιὰ νὰ συμμαζώξη τὶς λίγδες του καὶ νὰ σκεφθῆ καλύτερα. Καλὸ τοῦτο τὸ ρώτημα, κι ἐπειδὴς δὲν μ' ἀρέσει ν' ἀφήνω τὴν κουβέντα στὴ μέση θὰ σᾶς πῶ.

— Ἄντε λοιπόν, δάνε μπρὸς κι ἐμεῖς σ' ἀκοῦμε.

— Ἑτοιμος εἶμαι, ἀλλά... ἂς πιοῦμε πρῶτα ἐφτοῦνο ποὖχουν τὰ ποτήρια γιὰ νὰ μήν... κατακάτση.

Οἱ ἄλλοι βάλανε τὰ γέλια καὶ ἅπλωσαν τὶς παλάμες τους. Τὰ τσούγκρισαν πάλι στὸ «Χριστὸς Ἀνέστη», κι ἀφοῦ τὰ στράγγιξαν, ἄφησαν τὸν Τσεμπέρη ν' ἀρχίση.

— Ὁ Τσαλαμπούρης ποὺ λέτε, ἔχει πέντε σερνικοπαίδια, ποὺ μέχρι τὰ χτὲς ἀκόμα λογιζόντουσαν σκαρόπουλα ,ἀφοῦ πάγαιναν στὸ δημοτικό. Τώρα, ἂν ρωτᾶτε γιὰ γράμματα καὶ δουλειὰ ἔχουνε εὐλογία. Τὰ χαλάει ὅμως ἡ λίμα. Τρῶνε ὅλοι σὰν ταμαχιάρηδες καὶ πιότερο ἀπ' ὅλα τὰ πασχαλινὰ κουλούρια. Θὲς γιατὶ τὰ ἔκοβε τὸν ἄλλο καιρὸ ἡ λαψάνα, θὲς γιατὶ τὰ ζάλιζε ἡ μοσκοβολιὰ τῆς βανίλιας, μιὰ φορὰ ὁ Τσαλαμπούρης μὲ τὴν κυρά του δὲν πρόφταιναν νὰ τὰ δοκιμάσουν. Ἀπὸ τὸ Μεγάλο Σάββατο ποὺ τἄφτιαχνε ἡ μάνα τους, τἄπιανε λαιμαργικὸ καὶ δὲν ἔκαναν κράτει. Σηκώνουνταν τὰ ἄτιμα σὰν τυφλοσοῦρτες στὴ νύχτα καὶ ξετίνιαζαν ὅλο τὸ κλίφτι. Συμφορὰ τὴν πρώτη φορὰ γιὰ τὸν Τσαλαμπούρη, τἄστρωσε ὅλα στὴν πηλάλα καὶ τὰ κυνήγησε καὶ τὰ πέντε κατὰ τὰ κριθάρια...

Πῆγε νὰ πάοη ἀνάσα, στὸ σημεῖο αὐτό, ὁ Τσεμπέρης ἀλλὰ οἱ κουμπάροι του ἔδειχναν ζωηρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ συνέχεια.

— Μὴ σταματᾶς, σ' ἀκοῦμε.

— Μωρὲ δὲν εἶναι πῶς ντρέπομαι, ὁ νοῦς μου ἄλλα φελάει.

— Μὰ τί σοῦ συμβαίνει τίποτα;

— Νά, βλέπω τὰ ποτήρια καὶ σκέφτουμαι πῶς, εἶναι κρῖμα νὰ μένουν γιομάτα. Δὲν τὰ ὁροντᾶτε νὰ ξαναδειάσουν;

— Ἔ, ἄντε λοιπόν. Χριστὸς Ἀνέστη!

— Ἀληθῶς Ἀνέστη!

Τώρα ὁ μπαρμπα - Νότης ἔκοψε κι ἄλλο κρέας. Γιόμισε πάλι τὸ πιάτο, τὸ πιπέρωσε ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς καὶ συνέχισε.

— ...Ὕστερα ἀπὸ τὴ συμφορὰ ποὖπαθε ὁ Τσαλαμπούρης ἔδεσε κόμπο τὴν ἀποκοτιὰ τῶν παιδιῶν του καὶ τὴν ἄλλη χρονιὰ ἔκρυψε τὰ κουλούρια ἀνάμεσα στὰ ροῦχα τῆς κοσμάστρας. Λαγωνικὰ ὅμως ἐκεῖνα, τὰ ὀρῆκαν κι ἐκεῖ. Μόλις ποὺ πρόκανε ὁ γονιός τους νὰ σώση κάτι λίγα. Ἀλλοπαριμένος ἀπὸ τὸ κακό του, τὰ κλείδωσε στὸ κασσόνι μαζὶ μὲ τὸ γέννημα. Πιὸ πονηρὰ τὰ παιδιά του ξεθηλυκώνουν μὲ σύρια τὸ λουκέτο καὶ τὰ ρημάξανε! «Ἔτσι μοῦστε ρὲ ἄτιμα»! τὸ ρίξε στὴ βλαστήμια ὁ πατέρας τους καὶ τὴν τρίτη χρονιὰ τὰ καταχώναισε στὸν ἀγυρῶνα. Δὲν φτούρησαν μήτε κι ἐκεῖ. Ἀφηνιασμένα καὶ τὰ πέντε, τὰ βρήκανε μὲ τὴ μυρουδιὰ καὶ τὰ ξολόθρεψαν! Τί νὰ κάνη τώρα ὁ Τσαλαμπούρης; Εἶδε πιὰ ποὺ δὲν μπορεῦσε νὰ τὰ νλυτώση πουθενά, πιάνει κι ἀλλάζει τὴν ταχτική του. Δίνει μιὰ διάτα τῆς Τσαλαμπούραινας καὶ τῆς λέει νὰ μὴν ξαναφτιάξη «βρωπαῖκα κουλούρια», κι ἐκείνη ποὺ μπῆκε στὸ νόημα, ἔφτιαξε κάτι σφηνάτα ἀζύμωτα, ὁλόδια μὲ πέτρες!

Συνέχεια στὴν σελίδα 4

Συναγερμός στή Ρούμελη

Η ΓΚΙΩΝΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΩΘΗ

Σὲ προηγούμενο φύλλο τῆς ἐφημερίδας μας, στὸ κύριο ἄρθρο της, ἀσχοληθήκαμε μὲ τὸ ἀρκετὰ σοβαρὸ πρόβλημα τοῦ τόπου μας: «Τὸ ξεκοίλιασμα τῆς Γκιώνας».

Συγκεκριμένα πρόκειται γιὰ τὴν «Α.Ε.Μ. ΒΩΞΙΤΑΙ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ» ποὺ στὴν προσπάθειά της νὰ ἐκμεταλλευθῆ ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἀνέξοδα τὰ πλούσια κοιτάσματα βωξιτῶν τῆς περιοχῆς μας, βάλθηκε μὲ πεῖσμα, παρὰ τὶς ἔντονες διαμαρτυρίες μας, νὰ ἀποψιλώση τὸ ὁμορφώτερο ἑλληνικὸ βουνὸ τῆς χώρας μας: τὴν Γκιώνα. Νὰ καταστρέψη ἕνα μοναδικὸ σὲ καλλονὴ φυσικὸ περιβάλλον τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ κακὸ ἔχει παραγίνει. Μέχρι τώρα ἔχει καταστραφῆ δασοσκεπὴς ἔκτασις χιλιάδων στρεμμάτων. Οἱ ἁρμόδιοι πρέπει τὸ συντομώτερο νὰ ἐπέμβουν γιὰ νὰ γλυτώσουν ὅ,τι ἀπέμεινε ἀπὸ τὸ ἐθνικὸ αὐτὸ κεφάλαιό μας. Ἂν καθυστερήσουν σὲ λίγο θὰ εἶναι πολὺ ἀργά, ἡ Γκιώνα θὰ μεταβληθῆ σ' ἕναν ἄμορφο χῶρο ἐρειπίων, γιὰ νὰ μᾶς θυμίζη μόνον τὸ πέρασμα κάποιου καταστροφέα.

Γιὰ τὸ Νομάρχη μας ἔχουμε ἀκούσει πολλὰ ἐπαινετὰ λόγια γιὰ τὴ δραστηριότητά του. Γι' αὐτὸ ἀπευθυνόμεθα ἰδιαίτερα σ' αὐτὸν καὶ τὸν καλοῦμε νὰ μᾶς συμπαρασταθῆ νὰ σώσουμε τὸν τόπο μας. Τὸ ἴδιο ζητᾶμε νὰ μᾶς βοηθήσουν καὶ οἱ τοπικοὶ βουλευτές, πολιτευτὲς καὶ γενικὰ ὅσοι ἀσχολοῦνται μὲ τὰ κοινά.

Δὲν διαμαρτύρονται μόνον οἱ κάτοικοι Οἰνοχωρίου, γιὰ τὸ θέμα αὐτό. Ὁλόκληρος ὁ πληθυσμὸς τῆς περιοχῆς βρίσκεται σὲ ἀναστάτωση. Χαρακτηριστικὸ πρὸς τοῦτο εἶναι τὸ παρακάτω δημοσιευόμενο ψήφισμα τῶν κατοίκων Καστελλίων, τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α

Ἀπάντων τῶν κατοίκων τῆς Κοινότητος Καστελλίου - Φωκίδος.

Εἰς τὸ Καστέλλιον - Φωκίδος, σήμερον τὴν ὄγδοην Ἰανουαρίου 1975, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 1 μ.μ. ἅπαντες οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου, συγκεντρωθέντες εἰς τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον, παρισταμένου καὶ τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου, ὡς καὶ ἐκπροσώπων τοῦ ἐν Ἀθήναις Συλλόγου «ΤΑ ΚΑΣΤΕΛΛΙΑ», προκειμένου ὁμιαδικὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸ πρόβλημα ποὺ ἔχει δημιουργήση ἡ Α.Ε.Μ. «ΒΩΞΙΤΑΙ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ» κατὰ τὴν ἐξόρρηξιν τοῦ Βωξίτου εἰς τὴν περιοχὴν Καστελλίου, ποὺ τείνει νὰ καταστρέψη τὸ χωριό τους, συζητήσεως, γενομένης, ἀπεφάσισαν Ο-ΜΩΦΩΝΩΣ,

1. Νὰ ἀπαιτήσουν τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ Μεταλλευτικοῦ Κώδικος καὶ τοῦ Κανονισμοῦ τῶν Μεταλλευτικῶν ἐργασιῶν.

2. Νὰ ἀποκαταστήση ἡ Ἑταιρεία τὰς μέχρι σήμερον γενομένας ζημίας.

3. Νὰ ἀποκαταστήση τοὺς θιγομένους οἰκονομικὰ κατοίκους καὶ τοὺς πληττομένους κτηνοτρόφους.

4. Νὰ ρυθμισθοῦν τὰ οἰκονομικὰ δικαιώματα τῆς Κοινότητος.

5. Νὰ ἐκτελεσθοῦν ἔργα διὰ τὴν προστασίαν τοῦ χωριοῦ μας, ἐκ κινδύνων καταλισθίσεων, πλημμυρῶν κ.τ.λ. καὶ

6. Νὰ μὴν γίνη ἐξόρρυξις εἰς τὰ Κεφαλάρια τοῦ χωριοῦ μας, ἀπὸ τὰ ὄρια τῆς Γραόιᾶς, θέσις Γαβρίλη, Δεξαμενή, Παναγιά, μέχρι τὰ ὅρια τῆς Ἀποστολιᾶς.

Πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ἀνωτέρω παρακαλοῦν τὸ Κοινοτικὸν Συμβούλιον καὶ τὸν Σύλλογον, ὅπως προβοῦν εἰς τὰ δέοντα.

Ἐφ' ᾧ συνετάγη τὸ παρόν.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Συγκεντρώσεως
Νικ. Α. Μακρῆς.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Ἐνῶ ἡ ἐφημερίδα μας βρισκόταν στὸ τελευταῖο στάδιο γιὰ ἐκτύπωση, πληροφορούμαστε ἀπὸ τὰ «Καστελλιώτικα Νέα» ὅτι ἐπῆλθε συμφωνία μεταξὺ τῶν ἐκπροσώπων τῶν Καστελλιωτῶν καὶ τῆς ἑταιρείας «ΒΩΞΙΤΩΝ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ», γιὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ τόπου μας. Συγκεκριμένα οἱ Καστελλιῶτες δέχτηκαν ἀντὶ «τριάκοντα ἀργυρίων» νὰ παραδώσουν τὴν ἱστορικὴ Γκιώνα, τὸ ἀνεκτίμητο αὐτὸ τουριστικὸ ἐθνικὸ κεφάλαιό μας, στοὺς ὀλετῆρες τοῦ τόπου μας.

Ἡ ἀπόφασή τους αὐτὴ μᾶς προκαλεῖ καὶ λύπη καὶ ἀγανάκτηση. Μᾶς βρίσκει ἐντελῶς ἀντιθέτους καὶ θὰ ἀπαντήσουμε ἐκτενέστερα στὸ ἑπόμενο φύλλο τῆς ἐφημερίδας μας. Ἐμεῖς βλέπουμε τὸ σοβαρὸ αὐτὸ θέμα μὲ τὸ μεγεθυντικὸ φακὸ τοῦ μέλλοντος καὶ ὄχι μὲ τὸ μικροσκόπιο τοῦ παρόντος καὶ τῶν μικροσυμφερόντων. Ἀλλὰ «ἐς αὖριον τὰ σπουδαῖα».

ΠΑΣΧΑ, ΚΥΡΙΟΥ ΠΑΣΧΑ

Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 3

—Ἀσφαλῶς θὰ ἡσύχασαν τότε, εἶπανε οἱ κουμπάροι.

— Μπᾶ! Τὰ κουλάντρισαν κι αὐτά. Τὰ ροκανίσανε ὅπως τὰ ξωντανὰ τὰ χαρούπια καὶ δὲν εἶπαν κουβέντα... Μόλις τὸ πῆρε εἴδηση ὁ Τσαλαμπούρης, γένηκε θερίο. Πιάνει τὰ πέντε στὴ σειρὰ καὶ τὰ φουρτώνει στὸ ξύλο. Μοῦδιασε τὸ χέρι του νὰ βαράη καὶ στὸ τέλος ὁρκίστηκε νὰ μὴ ξαναγίνουν κουλούρια στὸ σπίτικό, τουλάχιστον γιὰ πέντε χρόνια!

— Καὶ τί ἔγινε, κράτησε τὸν ὅρκο του; ἔδειξε τὴν ἀνυπομονησία της καὶ ἡ κ. Βιδὴ μὲ τὴν ἐνδιαφέρουσα ἱστορία ποὺ ἄκουγε.

— Τὸν πρῶτο χρόνο μουλαρώθηκαν τὰ παιδιά του. Πάσχα χωρὶς κουλούρια δὲν γίνεται καὶ τοὺς ἦρθε βαρειά. Μούτρωσαν σὰν κοψοχολιασμένα καὶ γιὰ νὰ δείξουν τὴν στενοχώρια τους δὲν φάγανε μήτε κρέας. Φάγανε ὅμως τὸ ξύλο τους καὶ ἡσύχασαν! Τὴν ἄλλη χρονιά, τάπιασε σὰν μπαταλιασμός. Ἀφοῦ δὲν ἦταν νὰ φᾶνε καὶ τότε κουλούρια, ἀρραδιαστήκανε πάνου στὴ μάντρα καὶ στραβοκοίταζαν σὰν κιρκινέζια. «Μὰ τί κάνουν ἐκεῖ»; ρώταγαν οἱ χωριανοὶ τὸν πατέρα τους. «Τάχει πιάσει κουλουρολίπια καὶ ναζοτηρᾶνε»! τοὺς ἀποκρενόταν αὐτὸς καὶ φχαριστιότανε τὴν ἀνημπόρια τους.

Ἐδῶ ὁ μπαρμπα Νότης ξανασταμάτησε καὶ οἱ κουμπάροι του, ποὺ εἶχε κορυφωθῆ τὸ ἐνδιαφέρον τους, τοῦ ρίχτηκαν.

— Μὰ μὴ σταματᾶς! Μᾶς ἐνδιαφέρει τὸ παρακάτω. Τί ἔγινε;

—Ἔγινε κεῖνο ποὺ ἔπρεπε νὰ γίνη. Ἀλλὰ προτοῦ συνεχίσω, ἂς βαρέσουμε πάλι τὰ ποτήρια.

Ἀναψοκοκκινισμένοι ὅλοι τους, τὰ τσούγκρισαν μὲ μεράκι καὶ σαλάγισε ὁ τόπος ἀπὸ τὶς φωνές τους.

—Ἄντε Χριστὸς Ἀνέστη!

—Ἀληθῶς Ἀνέστη!

— Συνέχισε κουμπάρε...

— Στάσου νὰ τὸ στραγγίξω ντέ!

Τὸ ἤπιε ρεγουλαριστά, σκουπίστηκε καὶ ξανάρχισε.

— ... τὸ λοιπόν, ποὺ λέτε, ἦρθε κι ὁ χρόνος ὁ περσινός, κι ὁ Τσαμπούρης ἔλυσε τὸν ὅρκο του. Τώρα ὠρκίσηκαν τὰ παιδιά του πὼς θὰ φρονιμέψουν καὶ δὲν θὰ ξανακάνουνε τὴν ἀποκοτιά.

—Ἀλήθεια κουμπάρε;

— Φαίνεται πὼς τοὺς πέρασε ἡ λίμα... Εἶναι αὐτὰ τὰ πέντε ποὺ κάθουνται σὰν νυφίτσες σὲ κεῖνο τ' ἀντικρυνὸ τραπέζι, μαζὶ μὲ τὰ γονικά τους...

Οἱ μουσαφιραῖοι κοίταξαν κατὰ κεῖ ποὺδειχνε ὁ κουμπάρος τους, καὶ εἶδανε πράγματι τὴν οἰκογένεια τοῦ Τσαλαμπούρη νὰ τρώη εὐλογημένα. Ἦταν ἡ στιγμή, ποὺ ὁ Τσεμπέρης θυμήθηκε πάλι τὰ παιδιά του, τὸν Θωμάκο μὲ τὴν Σπυρούλα.

— Μὰ ποῦ στὸ λύκο πήγανε τὰ διαβόλια!

Ὅπου, κατὰ φωνὴ τοῦ ἀφέντη, φανήκανε καὶ τὰ δυὸ μπραστά του. Μπουρδουσισμένα καὶ λουτσασμένα ἀπὸ τὸ δροσιὸ τῶν σπαρτῶνε, εἶχανε γίνει ἀγνώριστα. Στὰ χέρια τους εἶχαν ματσώσει κάτι φλογάτες παπαροῦνες καὶ πρὶν ὁ πατέρας τους τ' ἀποπάρει, σκύψανε τὸ μικρό τους μπόϊ καὶ στόλισαν τὸ τραπέζι. Ὁ Τσεμπέρης κάτι πῆγε νὰ πῆ, ἀλλὰ τὸ κατάπιε καὶ ἡ κακιὰ ὥρα πέρασε. Βρῆκε προτιμότερο νὰ πάρη τὸ μαχαίρι καὶ νὰ κομματιάση τὸ καλοψημένο ἀρνὶ σὲ χοντρὰ κοψίδια. Τώρα—σπιτικοὶ καὶ μουσαφιραῖοι—πέσανε ὅλοι μὲ τὰ μοῦτρα. Ὁ νοικοκύρης ξαναγιόμισε τὰ ποτήρια, ἔξη τούτη τὴ φορά.

—Ἄντε, Χριστὸς Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη!

Καὶ μέχρι ποὺ ἔγειρε ὁ ἥλιος φάγανε τὸν περίδρομο.

Γ. Ι. ΚΑΡΑΜΑΝΟΣ

☛ ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ ΟΛΟΙ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ.

☛ ΠΡΟΤΕΙΝΑΤΕ ΣΕ ΓΝΩΣΤΟΥΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΥΣ ΝΑ ΕΓΓΡΑΦΟΥΝ ΕΠΙΤΙΜΑ ΜΕΛΗ ΣΤΟ ΣΥΛΛΟΓΟ ΜΑΣ.

☛ ΕΝΙΣΧΥΣΑΤΕ ΤΟ ΕΡΓΟ ΜΑΣ.

ΕΝΑ ΔΙΚΑΙΟ ΑΙΤΗΜΑ

Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 3

σιν τοῦ ἀπασχολοῦντος ἀπὸ ἐτῶν ζωτικωτάτου, διὰ τὴν γενέτειραν τοῦ Ἀθανασίου Διάκου, ὁμωνύμου χωρίου, θέματος τῆς κατασκευῆς καταλλήλου ὁδοῦ.

Ἀπὸ μακροῦ ἐγένετο μία προσπάθεια καὶ ἐπετεύχθη ἡ διάνοιξις μιᾶς ἀμαξιτῆς ὁδοῦ, ἡ ὁποία ὅμως λόγῳ μὴ ἐκτελέσεως πλαισιωτικῶν ἔργων, ἀποτόμου κλίσεως καὶ στενότητος δὲν ἐπιτρέπει τὴν διέλευσιν αὐτοκινήτων καὶ οὕτω ὅταν πολλάκις ἐπεχειρήθη ἡ μετάβασις προσκυνητῶν ἢ τουριστῶν κατέστη ἀνέφικτος ἡ προσέγγισίς του εἰς τὸ χωρίον. Παρὰ δὲ τὰς δοθείσας κατὰ καιροὺς ὑποσχέσεις καὶ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ δικαίου μας δὲν ἐδόθη μέχρι τώρα ἡ δέουσα λύσις διότι ἴσως κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἁρμοδίους δὲν ἐσχημάτισεν προσωπικὴν γνώμην δι' ἐπιτοπίου μεταβάσεως ὥστε νὰ πιστέψη εἰς τὴν ἀναγκαιότητα τοῦ ἔργου.

Ἐπισημαίνεται ἐνταῦθα τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ χωρίον Ἀθανάσιος Διάκος ἔχει χαρακτηρισθῆ ἀπὸ μακροῦ ὡς Τουριστικόν, πλὴν ὅμως δὲν ἐδημιουργήθησαν αἱ ἀναγκαῖαι προϋποθέσεις, διὰ τήν, ὡς ἐπιβάλλεται, ἀξιοποίησίν του.

Πεπειθότες Κύριε Ὑπουργέ, ὅτι θὰ λάβητε τὰς ἀναγκαίας ἀποφάσεις, διὰ τὴν εἰς πρῶτον, τοὐλάχιστον στάδιον, διαπλάτυνσιν καὶ βελτίωσιν τῆς ὑφισταμένης ὁδοῦ, ὥστε νὰ καταστῆ δυνατὴ ἡ διέλευσις αὐτοκινήτων καὶ ἡ οὕτω τουριστικὴ ἀξιοποίησις τοῦ «ἐλβετικοῦ» τούτου τοπίου, ἡ τόνωσις τῆς οἰκονομίας καὶ ἡ βελτίωσις ἐν γένει τῶν συνθηκῶν ζωῆς τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς».